

אוסקר ויילד רוקר

מאז ומעולם הקסים אותי עולם המחול. משחר ילדותי אהבתי לחזות במופעייבלט לסוגיו השונים. עד היום אני מלא התפעלות מהרקדנים, הנראים כקוראים תגר על חוקיהטבע וכוחה לבינה, והם כמו מרחפים.

מדי פעם היו לי חלומות, ובהם ראיתי את עצמי מניף אל-על בלרינה ריקה, ועד שהיא נוחתת עלי אני עושה איוה פירוטאט קטן. היו לי גם חלומות שאני עצמי מונף אל-על, אולם מחלומות אלו הייתי מתעורר במהירות, שטוף ויעה קרה. כשכבר החלטתי לעשות משהו בעניין, וניגשתי לאחת מהלקות-המחול המקומיות לברר עם המנהלת שם, אם הם חיכו, אולי, רק לי, היא העיפה בי מבט מודאג ואמרה לי שיש לגבוי שתי בעיות רציניות. אחת, שפנתי בראיחור של 25 שנים בערך, ובעייה שנייה, היא אמרה, ש"80 ק"ג (זה מישקלי) שוקלים אצלם שלושה רקדנים, כידור עם כל חלקי-החלוף שלהם. תנסה תפירה וגזירה, היא הוסיפה. גיל ומישקל לא חשובים שם.

מוכן שלא הפסקתי לאהוב בלט בגלל זה. נהפוך הוא. במסע עותי הרבים בעולם צפיתי במופעייבלט רבים ומגוונים, וגם הגעתי למסקנה שבלט בשלטררוקו כל כליכך מעיף. לפני זמן לא רב נסעתי לבקר ברים באירלנד. הם גרים בעיר היפה קורק, המכונה "ונציה של אירלנד" בשל תעלותיה ויופייה הרב.

מארחי, שהכירו את חולשתי בבלט, לקחו אותי איתם באחד הערבים לביטה-האופרה הגדול של העיר, לראות את להקת

קורנל קראבטי (ויילד) מימין, פיטרפול בלוק לא רק אינפיאדה

הבלט הלאומית של אירלנד מעלה מופע חדש משלהם, אוס-קו. על חייו העוברים של המחזאי אוסקר ויילד. מאוד סיקרן אותי לראות כיצד ניתן להעלות מופע-מחול, על חייו של איש כה מרתק ושנוי-במחלוקת.

לערב אלגנטי זה הגעתי כמעט מוכן. קראתי את כל הביקור-רות שנכתבו בעיתונות הבריטית על ההפקה המרשימה. חשור בי העיתונים והמבקרים באנגליה ובאירלנד שפוטו גמרו את ההלל על כל מה שקשור בבלט הזה. מבקר חשוב אחר אף קבע שהבלט הלאומי האירי הגיע לעתה ביותר.

למרות הכנה מוקדמת זו, קשה לי לתאר איזה חווייה מצמי ררת עברה עלי בערב זה. לצלילי המוסיקה היפה של המלחין האירי, ארנולד באקס, קולו המרשים של השחקן ג'והן קבנו, הקורא קיטעי-שיירה, ועל רקע תפאורה מהממת ביופייה, בצ-בעים של שחור וסוף, פניי, בשלוש מערכות מרג-שות, חייו של אוסקר ויילד. מימי ילדותו בדבלין, בחרותו באוקספורד ושנות-חייו הראשונות בלונדון.

במערכה השנייה פגשתי ב"אני האחר" של ויילד, הנקרא בין האהבו לאשתו וילדיו לבין החברים שאסף סביבו בקפה רויאל. פגשתי את האיש החשוב בחייו של ויילד, הלורד אלפרד "בווי" דאגלס, שהיה לאהבת-חייו (רואט האהבה של השניים התקבל בהתרגשות רבה עליידי הצופים).

המערכה השלישית מביאה אל הסוף העגום. עולמו של ויילד מתחיל להתפורר. הצופים חזים בסצינת המישפט המפורסמת, אשר בסופה מובל ויילד אל הכלא כאשר כל חבריו, למעט בודרים, נוטשים אותו.

30 שנות צפייה בבלטים שונים לא הכינו אותי לחווייה שכזו. זה היה ביצוע נפלא עם רקדנים נהדרים, של סיפור-חיים מרגש. ההפתעה הגדולה האמתית של הערב היתה כאשר גיליתי

שהכוריאוגרף של יצירה מופלאה זו אינו אלא הישראלי דומי רייטר סופר, החי בתל-אביב, אך היוצר עבור להקות-הבלט הגדולות בעולם. עכשיו יש באירלנד אנשים אשר ישראל עבורם זה לא רק אינפיאדה, מיתון, יצחק שמיר ושימעון פרס, אלא גם מרינה שיש בה אנשים המסוגלים ליצור בלט יפהפה שכזה.

בימים אלה ממש, אני קורא בעיתונות העולמית שהאמרגן הניירירוקי הארולד שאו (שהוא האמרגן של ג'סי נורמן וזוכי בים אחרים), מארגן ללהקה הלאומית האירית סינוד-הופעות עולמית עם היצירה הזו. אז אולי מישוה בארץ יעשה מאמץ להביא אותם גם לכאן. הרי כל קבוצה של פנסיונרים מגוריה מסוראן, המסוגלת לעשות שפגטים ופליק-פלק לאחור, והמעוניינת לבקר בישראל מוזמנת לסיור-הופעות מלכותי, ומכנים אותה להקת-המחול הייצוגית של... אז בוודאי אפשר להביא להקה מעולה זו מאירלנד, להופעות כאן.

שיקאגו איטלקית

בתקופה האחרונה פנו אלי, בהודמנויות שונות, מכרים שבילו חופשה בפאריס, ולא בדיוק השתגעו על האוכל שם.

הסיעונים לכך היו שונים ממיקרה למיקרה. זוג חברים סיפר לי שהבטיחו להם שאין כל אפשרות ליפול בעניין של אוכל בפאריס, הם לא רק שנפלו, הם ממש צנחו. הם לא דוברים צרפתית, ולא מסוגלים לקרוא תפריט (והם לא רבילים או משהו כזה). אז כשכבר הזמינו משהו שהם קיוו שזה סטייק, הם קיבלו כשר שנלקח, לטענתם, מפרה שמתה מוות טיבעי כמה שנים קודם לכן. לעומת זאת, כקערת-השבלולים שהוגשה לשולחן, נמצאו כמה שבלולים שעוד לא בא להם למות בכלל.

זוג אחר סיפר לי שהסטייק שהם קיבלו היה כליכך חי, שהיה להם ממש לא נעים ממנו, והם כמעט ביקשו ממנו רשות לאכול אותו. והגבינות שהם הזמינו נראו כאילו יצאו לבד מהמקרר, והלכו בכוחות עצמן לשולחן שלהם.

כמוכן היו עוד סיפורים מהסוג הזה. מסתבר שכמעט כל מי שאין לו שפה משותפת עם האוכל הצרפתי מגיע לבסוף למיס-עדות המזוהמהיר של מקדונלד או בורגריקניג, הפוזרות בעיר.

אם זה נראה פיתרון הגיוני ליום אחר — לבלות שבוע שלם בין מזלות ג'אנק אלו אני לא מאחל אף לשונאות שלי. או מה עושים? מוותרים על פאריס? בשום פנים ואופן לא! אפשר להסתדר בפאריס נהדר גם בלי אוכל צרפתי (אני עושה את זה כבר שנים).

לפני כ-10 שנים, פתח בחור אנגלי בשם בוב פייטון, שגדל בשיקאגו, מיסערת-פיצות אמריקאית בפאריס — ב-5 RUE DE BERRI, לא רחוק משרדות-האליזה. הוא קרא למקום THE CHICAGO PIZZA PIE FACTORY.

מכרו הרבים של האיש סברו שיש לאשפו אותו, ומייד הרעיון להביא לפאריס, שהיא מרכז קולינירי אדיר, פיצות משקאגו, ולקות שמישהו יאכל את הרבר הזה, נראה לרבים כמטורף לחלוטין, או, במיקרה הטוב, אווילי. ההפתעת כולם המיסערה זכתה בהצלחה מיידית גדולה, והיא פופולרית ביו-תר גם כיום.

בוב פייטון הנ"ל הקים בפאריס מוסד אמריקאי, עם כל היפה והפשט שבו, כאשר הוא חוסך מהאירופים את כל הוול-גריה והצעקנות האמריקאית. המקום בנוי בסגנון המיסעדות האמריקאיות הטיפוסיות בשיקאגו, עם באר ארוך לממתנים לשולחן פנוי.

המוסיקה ברקע היא של תחנת-רדיו ידועה בשיקאגו, המש-דרת רק שירים משנות ה-60, הנקטעים פה ושם עליידי פירסו-מות מקומיות ואף שידורי מוגזאהוויר של שיקאגו וסביבותיה. הממתנים ליד הבאר יכולים לצפות בקטעי-וידיאו של מישחקי ה-CHICAGO BEARS וה-CHICAGO BULLS.

מוכן מאליו שהצעירים האמריקאיים, הנוהרים לפאריס, ממלאים את המיסערה הזאת מדי ערב, אולם בהחלט לא נפקד גם מקומם של הפאריסאים. הפיצות מעולות, ללחם-השום ולפיטריות הממולאות יש טעם הבלתי-נשכח של החטא (בלי עונשו), ואם לא בא לכם פיצה (ולא להיכנס לפאניקה, זה יכול לקרות לכל אחד) אז אתם מזמינים את סלטה-השף שהוא שיג

עון. היין הביתי סביר בהחלט, והמחירים אנושיים למדי, ואינם צורמים לכיסו של המטייל הישראלי הצעיר או כל תייר אחר. סתם גימיק מקומי שמצא חן בעיני. כשאתם נותים טיפ למלצר שלכם בסוף הארוחה, תעקבו אחריו ותראו שהוא הולך אל הבאר ונותן את הטיפ לשלושת הבארמנים שעומדים שם, והשלושה צועקים יחד: THANK YOU. חמוד.

במידה והסיטואציה הזאת של להיות בפאריס ולאכול פיי-צות במיסערה אמריקאית לא יוצרת אצלכם סיבוכים, הרי שצפוי לכם ערב מפתיע-לטובה של אוכל טוב ואווירה של כף. המקום פתוח כל יום בין 12 לחצות.

לידיעתכם, למיסערה זו יש מיסערות-אחיות, אחת בלונדון HANOVER SQUARE 17 והשנייה בברצלונה שבספרד ב-300 PROVENZA.

כדור אלוהי

קראתי פעם כשבועון גרמני חשוב אחד מחקר שהם עשו על מיניות האדם. חלק חשוב במחקר הוקרש להזיות המיניות שלנו. אלפי בני-אדם, גברים ונשים, נטלו חלק במחקר הזה, וענו על שאלות אינטימיות שונות.

ניתוח תשובות העלה נקודה מפתיעה אחת, לפי-חות. אחוז גבוה-יחסית של גברים מקדיש חלק נכבד למרי-מהזיות-המין שלהם לנזירות. גם נשים הזוות על כמרים ונזי-רים, אבל מסתבר שהרבה פחות.

יש, כנראה, משהו אירוטי בשכבות-הלבוש הרבות והכהות של הנזירות, המסעיר את דימונם של גברים רבים. (אני לתומי סברתי שהאוהלים השחורים הללו מחפים על רפקטים גופניים, וכל מי שיש לה תחת ענקי או רגליים קצרות מצט-רפת למינור, לובשת אוהל שחור או חום, ואיש חוץ ממנה ואלוהים לא יודע על-כך).

ואכן, ראינו את הזוייה הזאת ביותר מסרט אחד. אולם דבר אחד ברור לי לחלוטין. אילו היה המישאל הזה נערך אחרי פירסום התמונה המצורפת, אשר הודיעה בעיתו-נות האירופית, התוצאות היו שונות לחלוטין.

התמונה מבחירה לנו שהנזירות של היום הן בהחלט לא הנזירות של פעם, ובהחלט אין מקום וסיבה לכך שהן יטלו חלק בהזיות המיניות שלנו.

הנזירה שבתמונה, אדבורגה שמה, שייכת למיסדר הפרנצי-סקנים, היא אוהדת שרופה של קבוצת-הכרוגל הגרמנית, אף-שה ביראן-מינכן, והזומנה לבעוט את בעיטת-הפתחה של מישחקי-הכרוגל בין הקבוצה לבין קבוצת בכוכב במינכן.

האתלטית האלוהית הזאת, שהיא כבר מומן לא בת 16, ענתה בעליות להזמנה, ובתוצאה צפו 20 אלף צופים נדהמים באיטליה, וכמה מיליוני צופי-טלוויזיה ברחבי-גרמני-ניה. עכשיו גם אנחנו רואים.

הנזירה אדבורגה אוהדת שרופה